

dels ock införande på lämpligt ställe i lagen av bestämmelse, att, där pensionsberättigad, för vilken en eller flera pensionsavgifter av tre kronor blivit på grund av stadgandet i lagens 15 § erlagda av kommun, bliver tilldelad fattigvård, äger den kommun, som bekostar denna vård, att för dessa sina kostnader undfå ersättning från den i lagens 12 § omfördälda fond intill det belopp, som enligt den i 6 § första stycket angivna grund skulle i pension motsvara det eller de av kommun erlagda pensionsavgiftsbeloppen.

Stockholm den 14 april 1913.

Allan Cederborg.

Nr 311.

Av herr **Bärg, J. A.**, i *Katrineholm*, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 126 med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring föreslås i § 7 bland annat, »att årliga värdet av bostad ej må uppskattas till lägre belopp, än 50 kronor».

Då det särskilt med hänsyn till landsbygden, fabriks- och bruksamhällen och dylika platser, säkert finnes en mängd ålderstigna eller invalider åt vilka upplåtits fri bostad i någon fallfärdig koja i skogen eller i en utdömd arbetarebarack, vars årliga värde visst icke rimligen kan uppskattas till 50 kronor, förefaller denna bestämmelse åtskilligt oriktig. Icke så sällan skall man i dylika ytterst undermåliga bostäder om ett enda rum finna två à tre, ja kanske fyra pensions- eller understödsberättigade inhysta. En dylik bostadsförmån skulle således i vissa fall kunna anses betinga ett sammanlagt årligt värde av ända till 200 kronor och avdrag å pensionstilläggen ske med hälften av denna summa för ett enda sådant kyffe.

Huru orimligt en pensionsnämnd än funne dylikt kunde någon laglig jämkning häri ej ske. Bestämmelsen komme också att verka ytterst ojämt enär den eller de som erlade någon om än aldrig så ringa hyra för sin bostad ställdes i ett gynnsammare läge, då ju det stipulerade innaturavärdet av fri bostad (å 50 kronor) för dem ej komme att beräknas.

I övrigt synes denna stipulation särskilt inbjuda att kringgå lagen på det nära till hands liggande sättet, att pensionärer med denna för högt taxerade innaturaförmån utverkade sig rätt, att på ett eller annat vis erlägga hyra för sina bostäder för att undgå avdraget.

Men utom det i och för sig oegentliga i dylikt förfaringssätt, komme såmedels staten att tillföra lägenhetsägarna en extra hyresinkomst, vilket man väl knappast borde eftersträva.

Då ju mycket viktigare saker än uppskattning av innaturaförmån av fri bostad i de fall, där denna understiger ett värde av 50 kronor, äro ämnade att läggas i pensionsnämndernas händer, synes man med förtroende böra kunna överlåta åt dessa nämnder, att efter sitt eget omdöme få avgöra bostadsvärdet, även då detsamma kan understiga nämnda summa.

Med hänsyn till ovanstående hemställes alltså,

att, för den händelse det framlagda pensionsförsäkringsförslaget skulle av Riksdagen i någon form antagas, den i motionen berörda bestämmelsen i lagförslagets 7 § måtte utgå.

Stockholm den 15 april 1913.

A. J. Bärq.